

[1]

Зорі, очі весняної ночі!
Зорі, темряви погляди ясні!
То лагідні, як очі дівочі,
То палкі, мов світла прекрасні.

Одна зірка палає, мов полум'я,
Білі хмари круг неї, мов гори,
Не до нас посила вона промінь,
Вона дивиться в інші простори...

Інша зіронька личко ховає
В покривало прозореє срібне,
Соромливо на діл поглядає,
Сипле блідеє проміння дрібне.

Ти, прекрасна вечірняя зоре!
Урочисто й лагідно ти сяєш,
Ти на людське не дивишся горе,
Тільки щастя й кохання ти знаєш.

Як горить і мигтить інша зірка!
Сріблом міниться іскра чудесна...
Он зоря покотилась, — то гірка
Докотилась сльозина небесна.

Так, сльозина то впала. То плаче
Небо зорями — слізьми над нами.
Як тремтить теє світло! Неначе
Промовля до нас небо вогнями.

Горда, ясна, огнистая мова!
Ллється промінням річ та велична!
Та ми прагнем лиш людського слова,
І німа для нас книга одвічна...

Примітки

Джерело : Леся Українка. Зібрання творів у 12 тт. — К. : Наукова думка, 1975 р., т. 1, с. 50.

Вперше надруковано у збірці « [На крилах пісень](#) », 1893, стор. 8 — 10, як цикл з чотирьох віршів. Остання, п'ята поезія («В небі місяць зіходить смутний...») друкувалася тут після циклу під заголовком «Зоря». У київському виданні збірки «На крилах пісень» ця поезія приєднана до циклу, заголовок знято. Поезія «Зоря» вперше надрукована в журн. «Зоря», 1891, № 12, стор. 227.

Автографи перших чотирьох поезій не збереглися. Автограф п'ятої поезії — ІЛШ, ф. 7, № 124, арк. 61.

Датується орієнтовно 1891 р.

Подається за збіркою «На крилах пісень», К., 1904, стор. 23 — 26.